

El cul | Actualitzat el 11/10/2017 a les 12:26

Qui no coneix... Leandre Fusté, el sardanista fidel

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó

Si per alguna cosa es coneix a Manresa en Leandre Fusté és per les sardanes, és clar. Però no només: vet aquí un home compromès i constant. A la feina, a la parròquia, al seu hort o -d'aquí ve la història- amb la família. Perquè Leandre Fusté i Bosch va néixer fa ja 78 anys molt lluny, a Cassà de la Selva. I només la combinació d'atzar i perseverança el van dur a la nostra ciutat. Tretze de

quinze germans, seguí per tres cursos la crida del seminari diocesà però, al capdavant, s'inclinà per l'ofici de forner al mateix Cassà. En acabat, i després de fer el servei militar, voltà forns per Calonge i Palafrugell en aquell primer "boom" turístic de «Costa Brava litoral», amb estius de doble jornal, pa fet a mà i el temps just per dormir rebentat. Platja, sol i turistes. I fou en un joc enrevessat de coincidències que conegué Isabel Gamisans, una joveníssima estiuejant manresana amb qui faria amistat per una afecció compartida: les sardanes. Comença un festeig complet, de primer via postal: dues cartes per setmana. Després, un cop els estalvis van sumar prou, l'home es firà la primera vespa de la seva vida -fins a quatre n'ha tingudes- i aleshores sí, cada dues o tres setmanes es feia un trajecte de 400 quilòmetres per venir a Manresa i tornar al forn de Palafrugell. Un autèntic ral·li amb trams de terra, fang i també asfalt. Ara per Arbúcies i Collformic, ara per Espinelves i Vic, pujant per la Pullosa, creuant Moià i fins a Manresa. «L'amor traspasa muntanyes», us dirà amb un punt de murreria. I és que de tant anar i venir, que amb la Isabel ho van acabar a l'altar i s'instal·laren al barri de Valldaura, d'on ja no s'ha mogut més. De tot això ja en fa cinquanta anys i en aquestes cinc dècades el Leandre en va fer trenta-quatre de seguits a Tequisur, l'empresa química on es va incorporar tot just inaugurada i que no va deixar fins que va fer fallida, quasi al punt de jubilar-se. La seva proverbial perseverança també ha estat per a la parròquia de la Mercè, al consell parroquial o els diumenges com a lector. Compteu-hi també tres filles espavilades (Àngels, Montserrat i Meritxell). I per sobre de tot la seva passió per les sardanes, que han sumat el darrer abril quaranta anys programant ballades a plaça. Sardanes pel goig de reunir la gent i ballar, com un enyor dels seus aplecs de joventut. El Leandre potser no ho sap, però s'ha passat anys i panys fent de gestor cultural, d'autèntic animador del sardanisme local. No va esperar que l'Ajuntament fes sardanes: l'any 77, amb un primer suport municipal, va fer la prova i, ben aviat, sumà fins a 500 socis per cobrir ballades quinzenals a la Plana de l'Om. Ara, quaranta anys després, l'entitat -Nova Crida- té alguns problemes per al relleu, però la tasca del Leandre i el seu equip ha estat pacient i constant. Cultura popular, pastada amb les seves mans: segur que en quedarà el llevat.